

Sygn. akt IV U 458/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Karczewski
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Ciopińska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2017 roku w Kielcach

na rozprawie sprawy M. W.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie niepełnosprawności O. W.

na skutek odwołania M. W.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 25 maja 2017 roku, znak: (...). (...).2.164.2017

orzeka:

oddala odwołanie

SSR Ryszard Karczewski

Sygn. akt IV U 458/17

UZASADNIENIE

(...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. orzeczeniem niepełnosprawności z dnia 08.03.2017r. (ZP-II. (...).2.14.2017) postanowił nie zaliczać O. W. do osób niepełnosprawnych.

Na skutek odwołania od tego orzeczenia, złożonego przez jego matkę M. W. jako przedstawicielkę ustawową, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) orzeczeniem o niepełnosprawności z dnia 25.05.2017r. ((...). (...).2.164.2017) uchylił zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. w całości i zaliczył O. W. do osób niepełnosprawnych, oznaczając przyczynę jego niepełnosprawności symbolem 07-S, a także stwierdzając, niepełnosprawność datuje się od wczesnego dzieciństwa i wskazując, m.in., że O. W. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W dniu 14.06.2017r. M. W. działająca jako przedstawicielka ustawowa małoletniego O. W., wniosła odwołanie od w/w orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...), domagając się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez wskazanie, że O. W. wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (k. 4).

W uzasadnieniu tego odwołania wywodziła ona, iż w jej ocenie dziecko wymaga jej stałej opieki ze względu na astmę, opóźnienia w rozwoju mowy, zaburzenia emocjonalne oraz obecnie występujące napady złości, ale przede wszystkim podniosła, iż w trakcie ataków duszności syn musi pozostawać pod jej opieką. Dodała, że nie jest w stanie jednocześnie pracować i opiekować się dzieckiem, a jej opieka ochrania syna przed koniecznością hospitalizacji lub ogranicza takie przypadki do niezbędnego minimum. Odwołująca się powoływała się też na zeszlóroczne orzeczenie, w którym wskazano na konieczność opieki nad małoletnim.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) nie znajdując podstaw do zmiany wydanego orzeczenia, wniósł o oddalenie odwołania M. W. i przedstawił je wraz z aktami sprawy do tut. Sądu w dniu 27.06.2017r. (k.2).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

O. W., ur. (...), ma obecnie 5 lat. Urodził się bez wad rozwojowych, ale w 4. miesiącu życia rozpoznano u niego plagiocelafię z powodu nadmiaru witaminy D i wapnia. Od pierwszego roku życia jest on leczony z powodu nawracających stanów zapalnych dróg oddechowych, które często przebiegają z obturacją oskrzeli. Rozpoznano u niego astmę oskrzelową, na którą leczony jest ambulatoryjnie i farmakologicznie. Od maja 2017 roku pozostaje także pod opieką psychiatryczną z powodu wybuchów złości oraz wstępnie rozpoznanej labilności emocjonalnej.

(...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. orzeczeniem o niepełnosprawności z dnia 08.03.2017r. (ZP-II. (...).2.14.2017) postanowił nie zaliczać O. W. do osób niepełnosprawnych, jednakże Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) na skutek odwołania od tego orzeczenia, złożonego przez matkę małoletniego – M. W., orzeczeniem o niepełnosprawności z dnia 25.05.2017r. ((...). (...).2.164.2017) uchylił w/w orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. w całości i zaliczył O. W. do osób niepełnosprawnych, oznaczając przyczynę jego niepełnosprawności symbolem 07-S, a jednocześnie stwierdzając, że jego niepełnosprawność datuje się od wczesnego dzieciństwa i wskazując, m.in., że O. W. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W dniu 14.06.2017r. M. W. działająca jako przedstawicielka ustawowa małoletniego O. W., wniosła odwołanie od w/w orzeczenia.

U małoletniego O. W. zdiagnozowano zaburzenia emocjonalne okresu dzieciństwa, opóźniony rozwój mowy, astmę oskrzelową kontrolowaną, nawracające zapalenie dróg oddechowych, alergiczny nieżyt nosa oraz zalecono obserwację w kierunku całościowych zaburzeń rozwoju, w tym w kierunku zespołu (...).

Obecny stan zdrowia O. W., skutkuje zaliczeniem go do osób niepełnosprawnych, natomiast nie powoduje konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentacji zawartej w aktach WZON.9531.2.164.2017 oraz opinii łącznej biegłych sądowych: dr n. med. T. O. – specjalisty alergologii i pediatrii oraz lek. med. K. G. – specjalisty psychiatrii dzieci i młodzieży (k. 11-16).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. W. reprezentującej jako przedstawicielka ustawowa małoletniego O. W. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 3 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, zostały ustalone trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: 1) znaczny, 2) umiarkowany, 3) lekki. Definicje poszczególnych stopni niepełnosprawności zostały określone w art.4 tej ustawy.

Z kolei art. 4a. tej ustawy stanowi, że osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku (ust. 1), przy czym Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (ust. 2).

Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust 4 powołanej ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku).

Stosownie natomiast do dyspozycji § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. do stanów chorobowych, które uzasadniają konieczność stałej opieki lub pomocy dziecku, należą:

- 1) wady wrodzone i schorzenia o różnej etiologii prowadzące do niedowładów, porażenia kończyn lub zmian w narządzie ruchu, upośledzające w znacznym stopniu zdolność chwytnej rąk lub utrudniające samodzielne poruszanie się,
- 2) wrodzone lub nabyte ciężkie choroby metaboliczne, układu krążenia, oddechowego, moczowego, pokarmowego, układu krzepnięcia i inne znacznie upośledzające sprawność organizmu, wymagające systematycznego leczenia w domu i okresowo leczenia szpitalnego,
- 3) upośledzenie umysłowe, począwszy od upośledzenia w stopniu umiarkowanym,
- 4) psychozy i zespoły psychotyczne,
- 5) całościowe zaburzenia rozwojowe powodujące znaczne zaburzenia interakcji społecznych lub komunikacji werbalnej oraz nasilone stereotypie zachowań, zainteresowań i aktywności,
- 6) padaczka z częstymi napadami lub wyraźnymi następstwami psychoneurologicznymi,
- 7) nowotwory złośliwe i choroby rozrostowe układu krwiotwórczego do 5 lat od zakończenia leczenia,
- 8) wrodzone lub nabyte wady narządu wzroku powodujące znaczne ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 5/25 lub 0,2 według S. po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi, lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni,
- 9) głuchoniemota, głuchota lub obustronne upośledzenie słuchu niepoprawiające się w wystarczającym stopniu po zastosowaniu aparatu słuchowego lub implantu ślimakowego.

Sąd rozpoznając odwołanie wniesione przez M. W. jako matkę reprezentującą małoletniego syna, przeprowadził dowód z opinii łącznej biegłych sądowych, specjalistów lekarzy: psychiatry dziecięcego K. G. i pediatry - alergologa T. O. na okoliczność, czy O. W. mając ustaloną niepełnosprawność wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Biegła – psychiatra dziecięcy K. G., po analizie dostępnej dokumentacji medycznej i badaniu małoletniego oraz na podstawie zebranego wywiadu, rozpoznała u O. W. zaburzenia emocjonalne okresu dzieciństwa, opóźniony rozwój mowy oraz zaleciła obserwację w kierunku całościowych zaburzeń rozwoju. Biegła stwierdziła, iż stan zdrowia małoletniego, będący konsekwencją stwierdzonej astmy oskrzelowej oraz zaburzeń sfery emocjonalnej, uzasadnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych oraz potrzebę stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, ale jednocześnie podniosła, że stan psychiczny, tj. zaburzenia emocjonalne i opóźniony rozwój mowy nie uzasadniają jednak potrzeby stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Z kolei biegły – specjalista pediatra i alergolog dr n. med. T. O. zdiagnozował u O. W. astmę oskrzelową, nawracające zapalenia dróg oddechowych oraz alergiczny nieżyt nosa i stwierdził, że małoletni jest dzieckiem chorym, które wymaga przewlekłego i starannego leczenia specjalistycznego, dalszej obserwacji i diagnostyki psychiatrycznej oraz stałego współdziałania opiekuna w tym procesie.

W konkluzji swej opinii łącznej biegli wskazali jednoznacznie, że małoletni O. W. nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (zob. opinię biegłych sądowych – k.11 – 16).

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. nie kwestionował treści opinii biegłych sądowych, natomiast odwołująca się M. W. nie złożyła w określonym terminie pisemnych zastrzeżeń do tej opinii, natomiast na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2017 roku stwierdziła, że nie zgadza się opinią biegłych, gdyż przez rok czasu pobierała świadczenie na dziecko, a jego stan zdrowia od tamtego czasu nie poprawił się, zaś obecnie do jego schorzeń dochodzi również podejrzenie Zespołu (...). Jednocześnie odwołująca się, nie zgłosiła żadnych dalszych wniosków dowodowych (zob. k. 32).

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 §1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. W ocenie Sądu, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należało przyjąć, że prawidłowe są wnioski biegłych, zawarte w ich opinii pisemnej, sporządzonej nie tylko po analizie dostępnej dokumentacji medycznej i pozostałej dokumentacji zalegającej w aktach (...), ale także po bezpośrednim badaniu dziecka. Ta opinia biegłych jest kompletna, wewnętrznie spójna i logicznie przekonywująca, a przez to wiarygodna, tym bardziej, że została ona sporządzona przez wysoko wykwalifikowanych lekarzy - biegłych sądowych, a odwołująca się, w ocenie Sądu, w żaden przewidziany prawem sposób nie podważyła prawidłowości ich ustaleń, jak też nie wykazała, że opinia ta jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna. Dlatego też Sąd dał w pełni wiarę ustaleniom biegłych sądowych.

W tej sytuacji, mając na uwadze treść opinii biegłych sądowych należało uznać, że obecny stan zdrowia O. W. nie powoduje konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wskazać przy tym należy, że ocenie podlega obecny stan zdrowia małoletniego, zaś orzeczenie z ubiegłego roku nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Dlatego też należało uznać, że zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 25 maja 2017 roku jest prawidłowe, natomiast odwołanie M. W. nie ma uzasadnionych podstaw faktycznych, ani prawnych i wobec tego jest niezasadne.

Mając na uwadze powyższe wywody i ustalenia, należało oddalić odwołanie M. W. wobec jego bezzasadności, orzekając jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.